Núm. 198 Novembre de 2015

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Nova criminalització del moviment llibertari

Una nova operació de repressió i criminalització del moviment llibertari ha suposat aquest octubre nou detencions, - amb el posterior ingrés a presó preventiva d'un veí del barri- i registres a diversos domicilis i centres socials, com l'Ateneu Llibertari de Sants.

Els col·lectius on militen els detinguts i diverses entitats, com l'Assemblea de Barri de Sants, han desmentit la versió oficial que vincula les detencions a terrorisme, i han defensat que es tracta d'una "operació contra les idees", en la que només s'ha incautat material polític com ara ordinadors, llibretes o cartells.

Pàg. 4

La Sareb és nostra

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca va aprofitar el Barcelona Meeting Point per presentar, en una concentració de protesta a l'entrada d'aquest saló immobiliari, la campanya #LaSarebésnostra. Exigeixen l'ús social dels milers de pisos buits que acumula aquesta entitat que es va quedar els immobles dels bancs rescatats i que la PAH ha localitzat i mapejat en una web.

Pàg. 12

Entrevista:

David Vázquez

Educador social

Barraques: punt i final?

Durant dècades, desenes de milers de famílies de classe treballadora van arribar a Barcelona fugint de la fam i la repressió política amb la promesa d'una vida més digna. La impossibilitat d'accedir a un habitatge assequible va empènyer moltes d'aquestes persones a viure en barraques en condicions molt precàries. Ens endinsem en aquest capítol de la història del barri i de la ciutat, que ara per fi surt a la llum després d'anys de silenci i desmemòria, per evidenciar que és un problema endèmic que mai s'ha acabat de solucionar.

Pàgs. 6-8

Micro Obert PÀG. 2 / Burxant a fons PÀGS. 6-8 / Relat/ Racó Històric / Tasques històriques PÀG. 9 / Ressenyes PÀG. 10 / Agenda PÀG. 11 / Entrevista PÀG. 12

EDITORIAL

Comunicat de suport en solidaritat amb les detingudes

Com un deja vú, com un malson que mai s'acaba, hem tornat a despertar-nos amb les trucades d'amistats o els sorollosos cops de l'asedi dels Mossos d'Esquadra. El passat 28 d'octubre l'Audiència Nacional, sota petició dels Mossos d'Esquadra, ordenava la detenció de nou persones relacionades amb el moviment llibertari i l'escorcoll de diversos domicilis i locals. Un dels locals registrats ha sigut l'Ateneu Llibertari de Sants, espai del barri on contínuament es fan activitats obertes i s'hi reuneixen diversos col·lectius.

Un membre d'aquest Ateneu, militant de CNT i veí del barri és una de les persones detingudes en aquesta operació i se li ha decretat ingrés a presó. Un company actiu i compromès que ha col·laborat, en diverses ocasions, en aquest periòdic escrivint articles. Des de LA BURXA ens agradaria enviar una càlida abraçada a les seves amistats, familiars i companyes i companys de militància en aquests dies complicats, perquè, aquest tipus d'actuacions policials, a hores d'ara sense cap base ni prova, suposen dolor per a les persones afectades i el seu entorn. Un dolor que molts mitjans de comunicació engrandeixen utilitzant, sense cap base, etiquetes i donant per certes informacions oficials que suposen una càrrega estigmatitzadora que pot tenir un gran i greu impacte.

Les persones que no hem viscut el franquisme, quan començàvem a assabentar-nos del que va suposar, ens preguntàvem com podia ser que no s'hagués aturat abans aquella barbàrie, ens preguntàvem com podia ser que tanta gent mirés cap a un altre costat, mentre els judicis polítics, la repressió i la misèria eren el pa de cada dia a l'estat espanyol; potser ens toca ara preguntar-nos si estem fent el suficient, o què més podem fer, per aturar la barbàrie que ens toca viure a nosaltres.

Des de LA BURXA ens sumem a totes les accions de suport i de solidaritat amb les persones detingudes i, també, volem denunciar la criminalització de la dissidència, una de les nostres raons de ser des de que va néixer la publicació. Així ho volem fer, també, en aquest cas clar de persecució de les idees i de criminalització de moviments socials crítics i transformadors. Perquè, com sempre han dit des de l'Ateneu Llibertari de Sants, portem un món nou als nostres cors i, malgrat tota la repressió que pugui venir, seguirem lluitant per fer-lo possible.

Torna Massala

Redacció

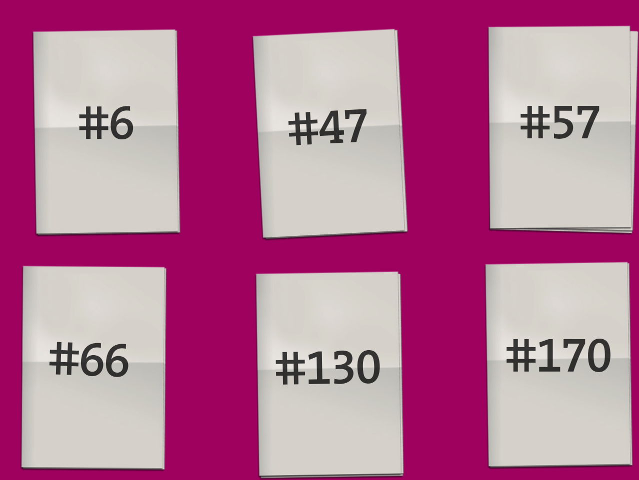
Torna Massala, revista germana a Ciutat Vella. És una molt bona notícia que revisqui aquest mitjà de comunicació lliure de barri que va néixer, al centre de la ciutat, poc temps després que LA BURXA, amb una idea prou similar; donar veu al barri, als seus problemes, a les seves reivindicacions, als seus projecte i a la seva quotidianitat en un mitjà autogestionat i crític. Articles escrits en català, castellà, àrab i urdú han reflectit la realitat complexa i la idiosincràsia del Raval, el Gòtic, la Ribera i la Barceloneta en un període d'importants canvis d'aquests barris que han resistit la gentrificació, l'allau de turistes, l'especulació, el mobbing, les redades racistes, els excessos policials... i que han viscut l'autoorganització i les lluites de les persones migrants i del conjunt del veïnat.

Durant tretze anys l'equip impulsor del diari va fer un gran esforç, de forma voluntària, per treure bimensualment la publicació, fins que al març de 2014 es va acomiadar amb un a reveure per manca de forces per seguir endavant. El retorn del Massala ens mostra que, si bé l'esforç de treure una publicació autogestionada és molt gran, val la pena. El Massala és més que un mitjà de comunicació horitzontal, assembleari i crític, és també un espai que aglutina persones, col•lectius socials, veus i lluites per defensar el barri.

LA BURXA estem a punt d'arribar al nostre número 200 el proper mes de febrer, una ocasió que volem celebrar de forma molt especial, reivindicant la importància de la comunicació popular. I ja tenim un primer motiu de celebració: el retorn del Massala, que junt amb l'Altaveu al Poble Sec, la Intervia a l'Eixample, la Metxa a Gràcia... constitueixen una xarxa de publicacions independents i crítiques en clau de barri a la nostra ciutat.

És important que fem possible la seva continuïtat i donem suport als nous projectes de comunicació popular. Per això, volem recordar que per fer viable econòmicament el nou Massala han engegat un Verkami que permetrà imprimir els dos primers números de la revista, que sortiran a finals de novembre de 2015 i al maig de 2016, i que es distribuiran de forma gratuïta entre el veïnat de Ciutat Vella. Val la pena donar-hi suport.

Tens algun d'aquests números de La Burxa?

Si tens algun exemplar d'aquestes edicions de La Burxa posa't en contacte amb nosaltres a *laburxa@gmail.com*

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Oriol, Sants

Al parlar d'espai públic, sovint s'evoca la ciutat. A la ciutat es conceben els espais públics com l'embolcall de les relacions quotidianes de la vida col•lectiva. S'acostuma a acompanyar de la noció urbà, tot i que aquest concepte fa que les fronteres de la ciutat es desbordin. Cada vegada és més difosa la distinció entre urbà i rural, molt menys en contraposició que mai en la història. El concepte d'espai públic es construeix a partir de processos socials, i cal tenir en compte aquests processos per a prendre consciència de com s'han construït, de la producció de l'espai.

Sovint es representa l'espai públic com estàtic i neutre. L'espai públic, però, està molt lluny de ser estàtic o neutre. És un espai en conflicte, produït a partir de les relacions de poder i de saber que s'hi estableixen. Es constitueix mitjançant metàfores geogràfiques sobre l'exercici del poder. És precisament la seva constitució metafòrica el que esborra el seu origen i d'aquesta manera fa imprevisible el seu futur. L'espai públic, fins i tot en la seva dimensió física, és dinàmic i polièdric.

Amb les pràctiques espacials quotidianes vivim i percebem l'espai des d'un punt de vista físic i sensitiu, sense massa consciència. Produïm i reproduïm llocs concrets, definim els tipus de lloc i les jerarquies que hi associem, donem ús al paisatge urbà. Aquestes pràctiques tendeixen a donar continuïtat a una determinada forma d'organització de l'espai públic de forma cohesiva. Caminar per la vorera, aturar-se davant un semàfor vermell o fer cua en una botiga en poden ser exemples.

Les representacions de l'espai són fonamentals per a la producció de diferents formes de coneixement en la societat. El reconeixement dels codis i els signes, de la lògica de l'espai hegemònica, domina les relacions en l'espai, sovint institucionalitzats, amb un recolzament jurídico-legal sense necessitat d'imposar res. Les representacions de l'espai proporcionen un espai teòric, concebut, un espai que ens pensa. Ens limita, condiciona o permet determinats usos i pràctiques espacials.

Els espais de representació són els espais viscuts, espais relacionals. Espais simbòlics, codificats i recodificats de forma complexa i múltiple, que ofereixen racons per a la dissensió. Els espais de representació dins la ciutat són en allò que passa als carrers i les places. Són espais on la crítica i la revolta poden fer emergir noves representacions i pràctiques de l'espai, enfrontades al quotidià i no institucionalitzades. Les barraques de Montjuïc o Can Vies són exemples d'espais alliberats de la lògica de l'espai hegemònica, i n'hi ha molts més.

Davant (o dins) la Mobile World Capital Barcelona, la Barcelona Smart City, el parc d'atraccions que és, la millor botiga del món, la Barcelona ciutat de moda, la ciutat de fires i congressos, la ciutat casino, cal recuperar la ciutat. Cal recuperar l'espai públic i reapropiar-nos-el. Per a que la ciutat deixi de ser una mercaderia que té un valor de canvi i un canvi de valor constant, cal fer dels espais de representació una espacialitat de la resistència.

CARTA

Amadeus, Sants

Sr. President, vaig llegir l´altre dia que es considera un rebel; el primer que vaig fer va ser mirar la data del diari i realment no érem el 28 de desembre, dia dels innocents. Inmediatament vaig recordar la pel•lícula "Rebelde sin Causa", dirigida per Nicholas Ray; la vaig veure a un cinefòrum i a partir d´aquí, el problema del debat, entre el meu grup de companys era con "causa" o "sin causa". Recordo que varem fer una divisió clara i concreta, els sin causa eren els fills del Gobernador Civil, l´alcalde, el cap de Falage, el nebot del rector, etc.; és a dir els fills dels poderosos, que amb absoluta impunitat feien el que volien. Els "con causa" eren els que lluitaven contra la dictadura, els que consideraven aquella societat una injustícia, i volien un canvi, per fer una societat lliure, justa i equitativa; aquets rebien totes les òsties.

Sr. President, a Catalunya han passat fets molt greus i de tots colors, Vostè ha sigut el practicant més convençut de portar endavant les polítiques neoliberals més dures, de permetre la descomposició de la sanitat, fonamentalment a la comarca de la Selva, dirigida pel nefast doctor Crespo; el silenci era la seva aportació davant els desnonaments, les intervencions dels Mossos d´Esquadra absolutament desmesurades —ulls perduts, un mort a patades i cops de porra al Raval, un altre mort a la Plaça Molina, el desnonament de plaça Catalunya, la corrupció, etc.—. I el nostre President, mai ha dit ni mu sobre tots els fets. I la gent estava fins a la barratina de tanta retallada, i de tanta corrupció, i va intentar bloquejar el Parlament el dia que s'havien d'aprovar els pressupostos amb més retallades. Aquesta acció va comportar detinguts sense contemplacions i apallissats. En el posterior judici que van tenir els detinguts van ser absols i vostè, Sr. President, va presentar dos recursos contra l´absolució, un en nom del Parlament i l´altre en nom del seu govern. Si es queixa d´aquesta justícia, que la va fer servir exactament igual que el govern del Partit Popular —i evidenment del Tribunal Superior de Justícia— va condenar els que havien estat absolts, a tres anys de presó.

Sr. President, al meu entendre, aquets que vostè i tot el seu govern va intentar reprimir, són els autèntics rebels. I a sobre Sr. President i tot els seus aliats, amb periodistes inclosos, tenen la osadia de fer veure que la CUP vol trencar el procés. La CUP, que consti en acta que no en sóc militant, però desde el minut o de la campanya electoral, va dir per activa i per passiva que no votaria la seva investidura. Per tant la CUP la única cosa que fa és cumplir el que diu, no com altres que fan tot el contrari del que han dit. No obstant president, jo li puc dir el que ha de fer perquè la CUP voti i continui el procés endavant: renunciar a la seva presidència.

Un veí de Sants, militant d'Acció Llibertària de Sants, en presó preventiva

Nova criminalització del moviment llibertari

El moviment llibertari ha rebut un nou atac a mans dels Mossos d'Esquadra i l'Audiència Nacional, amb la detenció, el dimecres 28 d'octubre, de nou persones, i escorcolls a domicilis i centres socials, entre ells l'Ateneu Llibertari de Sants i altres dels barris de Gràcia, Sant Andreu i Clot, i de Manresa. Després de passar a disposició judicial el divendres següent, les detingudes van quedar en llibertat amb càrrecs, excepte un veí de Sants a qui han aplicat presó preventiva.

Els Mossos d'Esquadra carreguen al carrer Masnou, a la vivenda d'un dels detinguts JES ORQUADI

Gemma Parera, Sants

Dimecres al matí deu furgonetes de la brigada mòbil dels Mossos d'Esquadra van escorcollar l'Ateneu Llibertari de Sants, al carrer Maria Victòria, d'on es van endur llibres, llibretes, esprais de pintura i banderes, i van deixar destrossat —amb la porta i el mobiliari trencat, els llibres i revistes per terra— aquest espai social del barri. També van registrar un domicili particular i van detenir un veí militant d'Acció Llibertària de Sants, un dels col·lectius que s'organitza a l'Ateneu. Els Mossos van carregar, a més, contra les persones que es van concentrar davant l'edifici en solidaritat amb el detingut.

Es tracta de la continuïtat de l'operació Pandora que va suposar, el desembre passat, l'ingrés a presó de set persones vinculades al moviment llibertari a Catalunya, ara ja posades en llibertat perquè, com explica l'advocat Andrés Garcia, «entenc que el magistrat de l'Audiència Nacional va veure que tota aquesta construcció de gran grup criminal terrorista no tenia solidesa». Tot i aquest precedent en què no s'ha pogut demostrar que existeix cap fenomen de «terrorisme anarquista», la Comissaria General d'Informació dels Mossos d'Esquadra, amb l'autorització de l'Audiència Nacional, ha efectuat nous registres i detencions per "pertinença a organització criminal amb finalitat terrorista" segons el departament d'Interior.

Una versió que desmenteix l'Assemblea de Barri de Sants (ABS) i molts altres col·lectius i entitats, ja que el veritable objectiu de l'operació és, —com afirma una representant de l'ABS a la roda de premsa convocada pels col·lectius on militen els detinguts— «la intimidació i la criminalització de la lluita; hi ha una clara intenció política de criminalitzar la dissidència"» Així ho explica en Llibert, del grup de suport al Joaquim, un dels detinguts: «aquesta és una operació contra les idees, no hi ha indicis d'imputació criminal d'uns fets concrets» i recorda que «tot el material que s'han endut ha estat material polític: llibres, revistes, banderes, ordinadors. El més perillós que s'han endut són ganivets de cuina».

> "Tot el material que s'han endut ha estat material polític: llibres, revistes, banderes, ordinadors"

Desmentint també la versió oficial, l'advocat Andrés Garcia, explica que «el cas Pandora pretén vincular una sèrie de persones a una suposada organització anarquista suposadament terrorista sense atribuir-li en un procés penal cap actuació concreta». I denuncia que aquest és un cas més on «s'apliquen criteris excepcionals del dret penal per a situacions que no ho són», degut a que «s'ha construït una retòrica mitjançant la qual categoritzem una part dels moviments socials més crítics com a terrorisme».

Emili Cortavitarte, membre del Procés Embat, col·lectiu on milita un dels detinguts, ha argumentat que això passa perquè «som la gent que estem lluitant contra els desnonaments, contra els acomiadaments, contra la precarietat laboral, per la dignitat de les persones, i ho fem des dels barris, des de les entitats més properes a la gent. Vénen a per nosaltres perquè plantegem alternatives econòmiques polítiques i socials basades en la dignitat de les persones i no en els interessos del capital i de les oligarquies catalanes o espanyoles».

Una representant de l'Ateneu Llibertari de Sants ha defensat, en la roda de premsa de dijous 29 d'octubre, que «si terrorisme vol dir tenir un espai obert a tot el barri on setmanalment s'organitzen activitats, som terrorisme. Si terrorisme és oferir un espai per a que col·lectius polítics s'organitzin, som terrorisme. Si terrorisme és donar suport a les lluites per l'habitatge digne, som terrorisme. Si terrorisme és oferir espais feministes on plantar cara al domini patriarcal, som terrorisme». I ha afirmat que «seguirem lluitant pel nou món que portem als nostres cors».

Des de l'Assemblea de Barri de Sants s'ha mostrat públicament el suport a l'Ateneu Llibertari de Sants, «un espai integrat en el teixit associatiu del barri des de fa molt anys". La solidaritat es va poder sentir també en la columna de manifestants que va sortir de plaça de Sants el mateix dimecres a la tarda per sumar-se a la manifestació, de més de 2000 persones, que va sortir de plaça del Diamant fins a la seu de la Delegació del Govern exigint la llibertat de les detingudes. També es va fer, el dissabte 31, una cercavila informativa pel barri de Sants en suport al company empresonat.

El projecte neix de la unió de diferents cooperatives i projectes comunitaris del barri

L'Impuls Cooperatiu de Sants-Montjuïc, una nova xarxa per propulsar alternatives econòmiques

L'Economia Social i Solidària (ESS) a Sants continua creixent i consolidant-se amb noves experiències que esdevenen un actor clau per a la transformació social del barri. Aquest octubre, una desena de cooperatives i experiències comunitàries de diferents àmbits socials han creat l'associació Impuls Cooperatiu de Sants amb l'objectiu d'enfortir les iniciatives locals i incentivar la creació de nous llocs de treball de qualitat.

Juan Manuel Ávila

Tal i com explica una de les integrants d'aquesta nova xarxa, Núria Alcover, el projecte «va començar a sorgir fa uns sis mesos de manera informal, fruit de converses entre les diferents entitats i cooperatives de l'economia solidària del barri». A partir d'aquestes trobades volien crear una xarxa d'intercanvi, des d'on poguessin intercooperar, visibilitzar les experiències i trobar punts comuns de treball.

Les primeres activitats de l'associació es realitzaran durant els propers mesos. El tret de sortida el farà la campanya «Per tot l'any, Productes Coop!» que potenciarà el consum dins l'ESS per construir Mercat Social. I després vindrà la «Primavera Cooperativa al carrer!», una fira-festa on participaran iniciatives del barri, a la qual seguiran noves iniciatives que ja s'estan preparant.

L'Impuls Cooperatiu de Sants és el resultat d'un procés iniciat el 2009, quan el Projecte Barri Cooperatiu va començar a treballar per la recuperació de la memòria històrica cooperativa. Des d'allà es va desenvolupar un mapeig de les experiències existents a la zona i es va fomentar la creació de noves iniciatives dins l'àmbit de l'ESS.

I tot aquest treball ha donat fruits. En plena crisi financera i de valors, les experiències d'economia cooperativa i comunitària no només s'han mantingut, sinó que han permès l'aparició de moltes experiències noves. Així, s'han pogut conservar i crear llocs de treball dignes en empreses i projectes de propietat col·lectiva, vinculades al territori i a la comunitat, amb participació democràtica i amb una clara vocació de transformació social.

L'economia solidària no busca ser només un sector del model econòmic pilotat pel lliure mercat o per l'àmbit públic estatal, sinó que treballa per construir una proposta pròpia de canvi integral de societat. Segons Alcover, són les entitats les que generen economia, llocs de treball i capacitat de consum amb vincles forts amb el territori. «Volem explicar als veïns i veïnes que hi ha una altra manera de relacionar-nos amb el territori i de fer economia amb estructures participatives, democràtiques i amb organització horitzontal. Podem fer un canvi de mentalitat».

Actualment, formen part de l'Impuls Cooperatiu de Sants les cooperatives de treball La Col, el Koitton Club, el Kop de Mà, La Ciutat Invisible, L'Economat Social, Quèviure; i experiències d'economia comunitària de Can Batlló com són la fusteria col·lectiva i l'Associació de Cervesers Artesans.

La Sareb acumula 106.000 habitatges amb un objectiu especulador

La PAH impulsa la campanya #LaSarebésnostra

En roda de premsa a l'entrada del saló immobiliari Barcelona Meeting Point, a la plaça Espanya, la PAH va presentar, el 21 d'octubre, la campanya La Sareb és nostra, amb la que exigeix que tots els pisos de la Sareb es posin al servei de les persones que ho necessiten.

Gemma Parera, Sants

Han publicat una pàgina web on localitzen 30.000 pisos buits en mans de la Sareb —en mapegen 22.000—, i ofereixen un manual de recuperació d'habitatges buits. La campanya ha molestat tant a la Sareb que ha amenaçat a emprendre accions legals perquè consideren que s'imita el disseny del seu web corporatiu i s'incita a l'ocupació dels seus habitatges. La PAH ha modificat el disseny de la web, però en manté el contingut.

La Sareb és una entitat que va ser impulsada pel Govern de l'estat el novembre de 2012 com a part del procés de «sanejament» del sistema financer, amb el qual, entre 2010 i 2012, l'estat espanyol va injectar més de 61 milions d'euros de diners públics per rescatar la banca. La Sareb, —un 45% de titularitat pública i la resta de les entitats rescatades—, té més de 106.000 habitatges amb un objectiu molt clar, segons la PAH, d'especular amb ells.

«Els volem tots»

Gran part dels actius tòxics de les entitats rescatades que es va quedar la Sareb eren immobiliaris —habitatges inacabats, que no s'han pogut vendre o que no s'han pogut pagar—. Per això «la Sareb és coneguda com el banc dolent, però és sobretot una immobiliària, i la més gran d'Europa» explica Aida de la Vall, de l'Obra Social de la PAH. «La Sareb no ha servit per mobilitzar tot aquest habitatge buit, sinó que té l'objectiu de retenir-lo per poder tornar a especular amb ell d'aquí a 10 anys» denuncia Berni Sorinas, també de la PAH. Denuncien que «el seu objectiu és vendre els seus actius amb un 15% de benefici abans de 2027».

Com a causa de la pressió ciutadana, la Sareb va cedir 2.000 habitatges a les comunitats autònomes el 2014, entre ells dos blocs ocupats per l'Obra Social de la PAH a Sabadell i a Manresa. Però, en el vídeo que han difós per la campanya, afirmen que «és massa poc; 2.000 habitatges només són el 2% de tots els habitatges que tenen. Els volem tots». També recorden que «mentre patim més de mig milió d'execucions hipotecàries i centenars de milers de desnonaments, menys del 2% del parc immobiliari a l'estat espanyol està dedicat a l'habitatge social».

La Sareb al Barcelona Meeting Point

Després de la protesta fa dos anys de la PAH al Barcelona Meeting Point a l'estand de la Sareb, aquesta entitat financera ja no és present a la fira immobiliària, però des de la PAH denuncien que encara hi són les immobiliàries que gestionen els actius de la Sareb. En concret, Altamira, que pertanyia al Banc Santander; Servihabitat, que pertanyia a Caixabank —les dues ara a mans de fons d'inversió estadounidencs— i Solvia, del Banc Sabadell.

Acte de presentació del Sindicat Popular de Venedors Ambulants a Can Batlló — VICTOR OBREGÓN

"Volem un sindicat que no demani papers, ni passaport, ni diners per formar part d'ell"

Es presenta el Sindicat Popular de Venedors Ambulants a Can Batlló

El passat dissabte 10 d'octubre es va presentar oficialment el col·lectiu de manters en forma de Sindicat Popular de Venedors Ambulants, amb l'objectiu d'autorganitzar-se, formar-se i assessorar el col·lectiu.

Mercè Esteban, Sants

Des de la mort de Mor Sylla a Salou el passat agost, la campanya mediàtica i política des dels poders per criminalitzar la venda ambulant a Barcelona ha estat molt activa; amb l'objectiu de perseguir i violentar els companys de vendes ambulants —i criminalitzar-los— s'ha reprimit aquest col·lectiu que ha patit agressions i persecucions policials molt freqüentment.

Davant d'aquesta situació, els col·lectius i persones que treballen per la immigració, com l'Espai de l'Immigrant, Tras la Manta, Tanquem els CIES, entre d'altres, plantegen una altra campanya per descriminalitzar als companys de venda ambulant i normativitzar aquest col·lectiu tant vulnerabilitzat.

La iniciativa de construir un sindicat popular de venedors ambulants, doncs, neix des de baix i a l'esquerra i apareix davant la necessitat d'autorganització dels venedors dels top manta per tal de legitimitzar-se davant la societat civil i els col·lectius i moviments socials a Barcelona. Partint de la base que són treballadors de la classe popular, la millor forma és l'estructura d'un sindicat popular —popular perquè la intenció no és ser oficial ja que no hi ha condicions i perquè tampoc és l'aspiració que es pretén—, tal com indica una persona del sindicat: «després de molts anys d'estar a la foscor, entre perdicions, maltractes i racismes per part de la policia, ens ajuntem per canviar les coses; els adonem que sols no arribem enlloc».

L'acte va comptar amb les intervencions de varis col·lectius que donaren suport al sindicat, com les madres de la plaza de mayo, Tanquem els CIES, l'Espai de l'Immigrant, Tras la Manta, Putes Indignades, la llibreria feminista VeusambVeu, Iaioflautes, la PAH, el grup de suport de Justícia Juan Andrés Benitez, UCFR, fotomoviminento, SOS Racisme i Can Batlló.

Després els companys del sindicat van intervenir per explicar la seva situació i definir el col·lectiu: «Volem un sindicat que no demani papers, ni passaport, ni diners per formar part d'ell; volem un sindicat que no només per africans, sinó per a tots els que venen als carrers, sense importar-nos la nacionalitat o el color de la pell perquè si nosaltres patim racisme i discriminació no podem fer el mateix amb els nostres germans; volem un sindicat que dignifiqui el treballador, perquè ningú ens maltracti, perquè ningú se senti avergonyit de ser manter; volem un sindicat que parli per nosaltres ja que sempre ens treuen la veu.»

Finalment, l'acte va acabar amb un sopador popular i ball i música en viu.

Celebració de la Diada Castellera

Els Castellers de Sants revaliden el dos de 9 amb folre i manilles a casa

El diumenge 18 d'octubre els Castellers de Sants vam celebrar la vint-i-tresena diada de la colla.

Castellers de Sants, Sants

Després d'un inici de temporada molt positiu, els Castellers de Sants teníem el luxe d'arribar-hi amb objectius de màxims: recuperar, amb el 2 de 9 amb folre i manilles, la categoria de gamma extra que vam assolir l'any passat. Podria semblar un repte fàcil, però tothom qui n'hagi vist algun n'haurà pogut apreciar la dificultat extrema; demana un tronc tècnic i una base nombrosa i sòlida. La feina als assajos estava feta però calia demostrar-la a plaça.

L'actuació es va iniciar amb els pilars d'entrada de les colles participants: Castellers de Vilafranca, Minyons de Terrassa i els Borinots, que vam començar amb la primera ronda amb el 3 de 9 amb folre. Es va descarregar sense problemes i, quan les gralles van deixar de sonar, les cares dels castellers donaven fe del que venia a continuació: per fi tot estava a punt per atacar el dos.

Vam tancar la soca al mil·límetre, vigilant tots els detalls d'alçades i pressió. El folre, les manilles i el tronc van pujar amb el ritme assajat. Fins a la carregada el castell va ser plàcid, però a partir de l'aleta quarts i terços van obrir-se i les manilles van haver de treballar de valent. La canalla, ràpida i fina, va ajudar a descarregar-la amb solvència i de manera controlada, qualitats que la colla va aconseguir l'any passat i que aquest ha seguit consolidant als assajos.

A tercera ronda vam optar pel 4 de 9 amb folre. Després de tirar-lo amunt, el castell va perdre la forma massa d'hora i, tot i aguantar fins que la canalla era fora, el desgast va fer que es trenqués sortint dosos. Aquesta caiguda d'un castell que enguany hem descarregat sis vegades demostra que, als grans castells, no se'ls pot perdre mai el respecte i exigeixen una concentració màxima.

A la ronda de pilars vam fer tres pilars de 5 i dos de 4. Els de Sants vam seguir la Diada a Cotxeres amb el dinar habitual, per commemorar els vint-i-tres anys d'història i el nivell excel·lent de què estem gaudint.

2 de 9 amb folre i manilles a la Diada dels Castellers de Sants. XAVIER MERCADÉ

El Correllengua de Sants recorda Ovidi Montllor

Olalla Miret, Sants

La plaça de Sants ha estat l'escenari, un any més, de la celebració del Correllengua de Sants, Hostafrancs i la Bordeta. Durant tota la jornada de dissabte 24 d'octubre, els assistents van poder gaudir de les moltes activitats programades: una mostra d'entitats, una exhibició de puntaires, activitats infantils, un dinar popular, un recital de poesia, cant coral, concurs de micro obert, concerts... La cultura popular també va ser-hi present amb la ballada dels Gegants de Sants, l'actuació de la Colla de Diables i Tabalers de l'Escola Barrufet i Socarrimats, els Diables de Sants, els Tabalers de Sants i els Castellers. Com ja és tradició, la festa va ser presidida per un mosaic gegant construït a partir dels treballs plàstics de nens i nenes de 12 escoles del barri.

La present edició del Correllengua ha rememorat Ovidi Montllor, l'artista alcoià desaparegut l'any 1995. El moviment ha volgut retre homenatge el compromís de Montllor amb el poble, la llengua i el país, i ho ha fet recordant tots els vessants de la seva vida i obra com a cantant, poeta i actor. Aquest és el 17è any que el Correllengua s'atura al barri per promoure la difusió de l'ús de la llengua i la cultura popular de les terres de parla catalana des d'una aposta lúdica, festiva, participativa i transversal.

✚ Diari de reconstrucció

De les runes floreix Can Vies

CSA Can Vies, Sants

La calor de l'estiu ja minva, es comença a percebre de nou el tímid fred de Barcelona i ja han passat les ressaques de les festes majors. De la mateixa manera, el barri torna a agafar el seu ritme de vida amb lluites, projectes i il·lusions. Sembla que la rutina torna a agafar les regnes. Però cada curs és una nova oportunitat per crear i construir mentre mantenim el pols de resistència contra els poders que intenten esclafar-nos.

El curs passat el vam viure marcat per la pressió policial entorn la reconstrucció de Can Vies, intentant mantenir les noves energies incorporades després del efecte Can Vies i carregant amb la feinada d'aixecar un nou centre social de les runes que va deixar el poder. És un resum ràpid del que ha estat un any difícil. Però la feina feta ja dóna els seus fruits. Després de les jornades del 18è aniversari de Can Vies ja es podia veure l'estat avançat de les obres, a més de la nova façana, les quals ens han deixat per aquest nou curs les últimes feines d'acabats de la primera fase.

Can Vies va recuperant col·lectius que donen i donaran vida al centre i segueix obert a rebre'n més ara que l'espai comença a estar en condicions d'oferir els serveis que mereix un centre social. D'aquí res esperem començar a obrir de forma regular el nou espai de trobada que serà la nova cafeta i espai polivalent per tot tipus d'activitats.

Amb tot això, queda feina a fer i les activitats per seguir condicionant l'espai segueixen endavant. Els dijous a la tarda i dissabtes al matí segueixen les jornades de feines, obertes a rebre l'ajuda d'aquells que a més de posar el seu granet de sorra vulguin aprendre o compartir diferents oficis necessaris per l'autogestió i rehabilitació de qualsevol immoble. A més podem anunciar que Músics Can Vies ha començat a construir de nou un buc d'assaig autogestionat que abans del desallotjament donava cabuda a una desena de grups musicals.

Per tot això convidem a la participació a totes aquelles persones i col·lectius que vulguin seguir construint noves vies autogestionades al barri.

Fent memòria: la dignificació de les barraques de Montjuïc

Barcelona recupera un capítol ineludible de la història urbanística de la ciutat

Olalla Miret

Diumenge 25 d'octubre veïns i veïnes dels antics barris de barraques de Montjuïc van fer un acte d'homenatge als milers de persones que van viure a la muntanya. Actualment, a la cruïlla del passeig Olímpic amb el carrer del Dr. Font i Quer —a prop del Jardí Botànic— s'hi pot veure una placa commemorativa i una torre informativa amb textos i imatges sobre els barris de barraques de Montjuïc.

Aquest gest sorgeix d'una petició col·lectiva promoguda per la Comissió Ciutadana per a la Recuperació de la Memòria dels Barris de Barraques de Barcelona, el col·lectiu que treballa perquè aquest capítol de la història de la ciutat no caigui en l'oblit.

La iniciativa, que compta amb el suport de més de 80 entitats veïnals, socials i culturals i més de 800 professionals d'àmbits molt diversos, consisteix en la col·locació d'un conjunt d'elements commemoratius als indrets on hi havia els principals assentaments de barraques de la ciutat. La primera acció es va fer l'any 2011 amb la recuperació del nom de la Platja del Somorrostro, on havien arribat a viure-hi prop de 10.000 persones. A partir d'aquí, s'han posat plaques on hi havia hagut l'assentament del Camp de la Bota, al Parc del Fòrum; al Poblenou; al Poble-sec; al carrer Nou de la Rambla; al barri de la Prosperitat; al Carmel; Can Tunis i Les Corts, i es completarà quan s'hagi fet el reconeixement a tots els nuclis de barraques i als veïns que van viure-hi i van lluitar col·lectivament per un habitatge digne. El conjunt de plaques instal·lades configurarà una ruta per la història del barraquisme, que permetrà conèixer una part del passat recent de la ciutat que havia estat massa temps ignorat, i retre homenatge a les moltes persones que van viure en condicions adverses durant molts anys, i que van ser la llavor de molts moviments veïnals, van lluitar per dignificar l'habitatge i van contribuir al creixement de la ciutat.

Una provisionalitat crònica

Els censos indiquen que, a Barcelona, prop de 100.000 persones —un 7% de la població— vivien en barraques a mitjan segle XX. Es creu que aquesta dada augmentaria substancialment si també s'hagués comptabilitzat el gruix de persones que vivien en habitacions rellogades, pensions i altres espais que no complirien les condicions mínimes d'habitabilitat. La manca d'habitatge popular es fa evident en un moment de màxima afluència de persones que arriben a Barcelona amb la promesa d'un sostre i d'un salari que els permetés prosperar i superar la fam i la repressió del règim franquista.

L'any 1949 les autoritats feixistes intenten posar fre al creixement dels assentaments de barraques amb la creació del "Servicio de control y represión del barraquismo". L'objectiu era il·legalitzar la construcció de nous habitacles, així com prohibir-ne qualsevol rehabilitació o millora. Tot i així, el nombre de barraques no deixa d'augmentar.

Els moments en què es posen en marxa operacions d'expansió urbanística i la celebració d'esdeveniments de gran rellevància —com el Congrés Eucarístic del 1952 o la visita del dictador l'any 66— coincideixen amb diversos episodis d'enderrocaments i reallotjaments forçosos i massius de persones que viuen en barraques. És el cas dels nuclis de la Diagonal, una part dels quals són liquidats sense avís previ i la resta aïllats darrere d'una gran tàpia per tapar les vergonyes de la ciutat durant la celebració del Congrés Eucarístic. També passa amb les barraques de Maricel, a Montjuïc, el 1964, que s'eliminen per fer-hi el parc d'atraccions; i les de Can Tunis, per construir la Ronda Litoral.

Salvant les adversitats polítiques, urbanístiques i fins i tot climatològiques, la lluita per la millora de les condicions dels assentaments es fa evident a partir dels anys seixanta, quan sorgeixen diversos moviments veïnals que reivindiquen, en una primera etapa, la millora dels serveis i les infraestructures d'ús social dels nuclis en un moment en què l'eradicació del barraquisme es converteix en prioritat per les autoritats franquistes. En una segona etapa, un cop queda clara la reubicació dels veïns en diversos punts de la perifèria de la ciutat —ben lluny de l'entorn on havien viscut fins llavors—, les lluites se centren en reclamar uns habitatges i uns barris dignes.

El gruix de les barraques no va desaparèixer fins al 1973. Zones com la Pau, Sant Roc, Sant Cosme o la Mina van ser el destí de gran part dels veïns dels nuclis de barraques. Els últims grans nuclis es van enderrocar poc abans dels Jocs Olímpics de 1992, després de més d'un segle de lluita de moltes famílies per una vida digna.

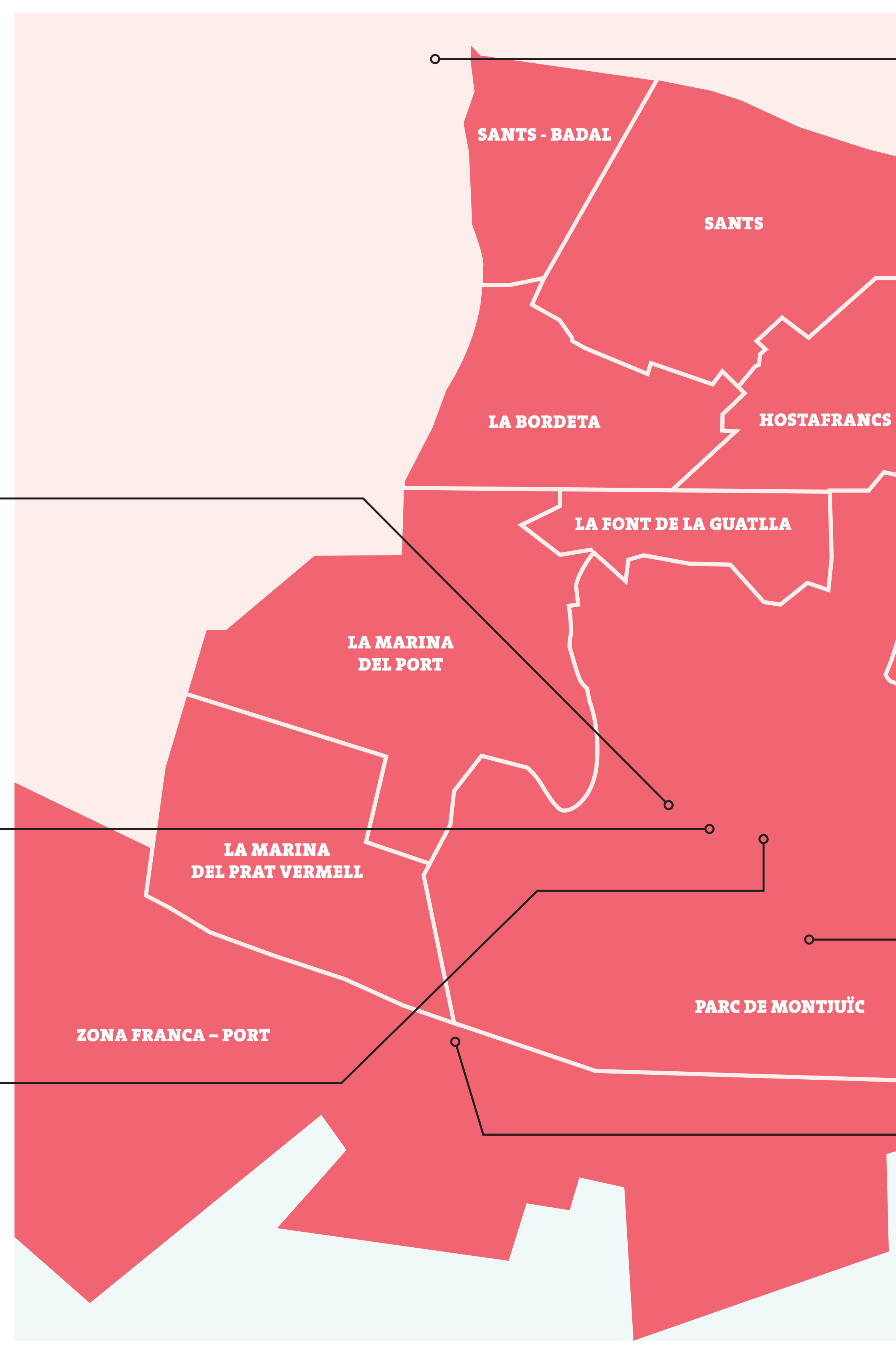
ELS ASSENTAMENTS DE MONTJUÏC

La presència estable de barraques a Montjuïc està documentada des de 1885, on hi havia el barri de casetes autoconstruïdes dels treballadors de les pedreres i les seves famílies. El creixement dels assentament va tenir un desenvolupament progressiu primer amb l'arribada de treballadors per a la construcció del metro i les instal·lacions per a l'Exposició Internacional de 1929, en què el nombre de barraques va arribar a 3.500. Més endavant, la immigració dels 50 i 60 va convertir Montjuïc en la zona de barraques més poblada de la ciutat: al 1957, més de 30.000 persones vivien a les 6.090 barraques comptabilitzades. Els veïns i veïnes van ser els protagonistes d'una lluita aferrissada per aconseguir millores i una reubicació digna. El assentament de barraques no van desaparèixer fins l'any 1972.

Les Banderes (Anys 30 – Primers anys 70)
Ubicació: Carrer del Foc / Passeig del Migdia
L'incipient moviment veïnal i la parroquia de la barriada van tenir un paper fonamental per promoure equipaments autoorganitzats, com el Centre Cultural Recreatiu Les Banderes o la publiació de la revista La Voz de la Montaña. Ambdós recursos comunitaris van jugar un paper central en la lluita per reclamar que cada família tingués accés a un pis. Al llarg dels anys 60, els veïns i les veïnes de Les Banderes van aconseguir ser reallotjats en polígons d'habitatges a Barcelona, Badalona, Sant Boi i el Prat de Llobregat.

Can Valero (Anys 20-1972)
Ubicació: Passeig Olímpic / Jardí Botànic
Fou la zona de barraques més extensa de Montjuïc, amb prop de 8.000 casetes al 1957, i una superfície que s'extenia entre l'Estadi de Montjuïc, el castell i el cementiri, passant pel Jardí Botànic i el conjunt d'instal·lacions esportives de l'anella olímpica. Can Valero disposava de 7 fonts públiques per a una població estimada de 30.000 persones. Segons l'historiador santsenc Agus Giralt, un altre problema era la manca de comunicacions amb la resta de la ciutat, amb gran quantitat de carrers sense asfaltar, i amb la parada d'autobús o el funicular molt allunyades. Altre cop, la parròquia del barri va jugar un paper central per dotar el barri d'escola i dispensari mèdic.

Tres Pins (Anys 20-1972)
Ubicació: Carrer Font i Quer / Jardins de Petra Kelly
Malgrat que amb motiu de les obres de l'Exposició Internacional de 1929 es va acabar amb el 80% de les barraques del barri, les dificultats cròniques de la classe treballadora barcelonina per accedir a un habitatge digne van fer que la vida de Tres Pins s'allargués fins als anys 70. Tal com va estudiar l'urbanista Marcial Echenique, una barraca tenia uns 25 m2, i hi vivia una mitjana d'1,2 famílies amb 4 ocupants per barraca. Només podien encabir-hi un llit per cada 2 persones i col·locaven un llit plegable a la cuina. Les casetes d'aquesta barriada no disposaven d'aigua corrent ni de clavegueram, però tenien electricitat en el 64% dels casos.

DADES

On la ciutat canvia el seu nom
Durant bona part del segle XX, Montjuïc va concentrar els nuclis de barraques més extensos de Barcelona. Es té coneixement de la seva presència des de finals del segle XIX. En aquella època, la zona estava habitada per pagesos i treballadors de les pedreres que abastien les construccions de la ciutat. Als anys vint s'hi van establir els treballadors que serien la mà d'obra del recinte de l'Exposició Internacional. Es calcula que l'any 1929 a Montjuïc hi havia 3.500 barraques, bona part de les quals serien enderrocades un temps després per "netejar" la imatge de la ciutat. La resta, quedarien amagades i aïllades darrere d'una gran tàpia amb tan sols dos accessos d'entrada i sortida.

A finals dels anys 50 la població va arribar a ser de 30.000 persones residents en 6.090 barraques censades. Davant l'absència d'infraestructures i equipaments municipals per atendre les necessitats d'una població tan gran, van sorgir centres socials, escoles, dispensaris i altres llocs de trobada creats pels propis veïns, congregacions religioses, voluntaris i assistents socials.

PRIMER CENS OFICIAL DE BARRAQUES sorgeix l'any 1957 en el marc de la "Semana del Suburbio":
177.000 persones vivint en condicions d'infrahabitatge

DISTRIBUCIÓ PER ZONES:
Montjuïc: 52.000 persones (30.000 en barraques)

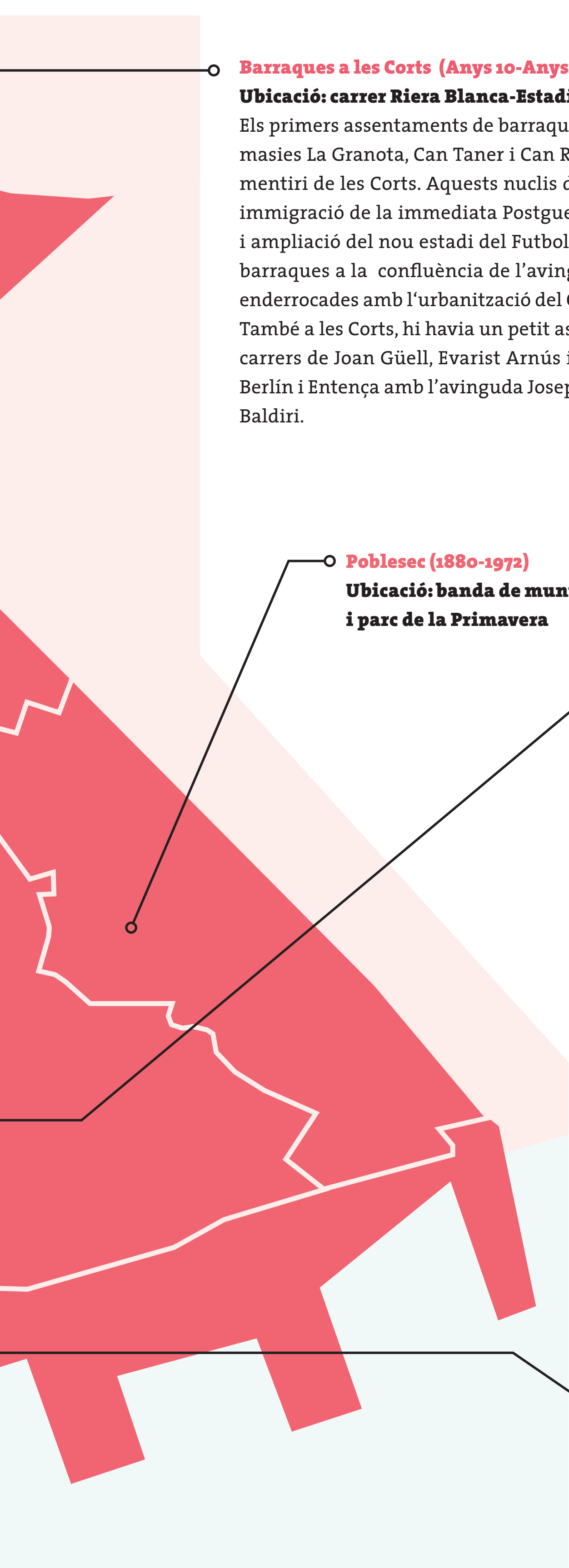
Trinitat-Verdum: 43.000 persones

Zona Marítima (des de la Barceloneta fins al Besòs): 30.000 persones (12.000 en barraques)

Zona Llevant (des del Poblenou i Sant Martí fins al Besòs): 22.000 persones (2.900 en barraques)

Zona Carmel-Guinardó i Sarrià, muntanya del Carmel i Can Caralleu: 10.000 persones

Zona Sants (afegint la Torrassa, la Bordeta i Collblanc): 20.000 persones (2.800 en barraques)

Barraques a les Corts (Anys 10-Anys 50)
Ubicació: carrer Riera Blanca-Estadi FC Barcelona
Els primers assentaments de barraques i coves es fundaren en terrenys agrícoles com les masies La Granota, Can Taner i Can Rigal, els terrenys d'antigues bòbiles i a prop del cementiri de les Corts. Aquests nuclis de barraques van créixer considerablement amb la immigració de la immediata Postguerra, però van ser enderrocades amb la construcció i ampliació del nou estadi del Futbol Club Barcelona. També hi hagué assentaments de barraques a la confluència de l'avinguda de Madrid amb Gran Via Carles III, que foren enderrocades amb l'urbanització del Cinturó de Ronda.
També a les Corts, hi havia un petit assentament de barraques a un solar ubicat entre els carrers de Joan Güell, Evarist Arnús i Galileu, i un altre a la confluència dels carrers de Berlín i Entença amb l'avinguda Josep Tarradellas, assentament que portà el nom de Can Baldiri.

Poblesec (1880-1972)
Ubicació: banda de muntanya del passeig de l'Exposició i parc de la Primavera

Palau de les Missions
Ubicació: Jardins de Joan Maragall
Tot i que l'edifici fou construït amb motiu de l'Exposició Universal de 1929, a la dècada dels 50 va ser utilitzat com a "Centro de Clasificación de Indigentes", on s'internaven les persones immigrades que no podien acreditar que dispossessin d'una residència reconeguda o d'un lloc de treball estable, fins que eren expulsades de la ciutat. Es calcula que entre 1952 i 1957, unes 15.000 persones immigrades van passar pel Palau de les Missions per ser retornades als seus llocs d'origen. És el trist antecedent de l'actual Centre d'Internament d'Immigrants a la ciutat.

Jesus i Maria, Can Tunis (1925- 1978)
Ubicació: entrada del cementiri del Sud-oest i ronda Litoral

Mapa: Enric Adell. Font: MUHBA

El barraquisme, una problemàtica extingida?

Joan Mas / @jmasautonell

Barcelona i la segona corona metropolitana són els punts on hi ha un nombre més alt de persones vivint en construccions precàries.

El relat oficial n'obvia l'existència, però a Catalunya encara hi ha gent que viu en barraques. Els habitatges d'autoconstrucció són una realitat tangible per a moltes persones que es veuen obligades a viure en un estat de pobresa residencial extrema. Amb l'impacte de la crisi econòmica i l'intensa onada de desnonaments dels darrers anys, el barraquisme probablement ha augmentat en dimensions. Tanmateix, no hi ha estadístiques de la Generalitat que ho corroborin: el govern català no ha recopilat informacions en profunditat sobre la qüestió des de 2009.

L'Administració tipifica les barraques com a habitatge inadequat, un terme que també inclou les caravanes i la situació de les persones que viuen en àmbits d'amuntegament. En opinió de molts agents socials, però, les institucions fan una definició massa poc concreta que no ajuda a afrontar cap de les problemàtiques d'habitatge amb la precisió que pertocaria.

Tot i que les casetes d'autoconstrucció no han deixat mai d'existir, la majoria de la població catalana no és conscient de la presència del barraquisme. Els assentaments tendeixen a estar amagats i dispersos per evitar els efectes de la pressió policial i urbanística. Les persones que hi viuen busquen discreció: la situació d'exclusió social i residencial que pateixen no molesta sempre i quan no es fagi visible als ulls del gran públic i esquitxi al poder.

A Barcelona, les barraques es reparteixen entre moltes zones de la ciutat. Generalment, són petits nuclis de casetes autoconstruïdes que s'estenen als afores o bé en descampats abandonats. Entre molts altres llocs, se n'han vist a Poblenou, a les muntanyes de Collserola i Montjuïc, al Parc de la Creueta del Coll, al barri de Sant Martí de Provençals, a la zona de Vallbona i sobretot al districte del 22@.

Fa cinc anys, en l'estudi del Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat on s'incloïa un petit anàlisi sobre la situació del barraquisme, les institucions catalanes van calcular que a Barcelona hi havia prop de 438 persones que residien en barraques i naus industrials abandonades. No obstant, segons indiquen moltes treballadores socials, la situació de penúria econòmica fa que actualment hi hagi molta més gent vivint en construccions precàries a la capital de Catalunya.

La realitat del barraquisme és diferent fora de l'àmbit urbà de Barcelona. A la segona corona metropolitana, els controls no són tan durs i els assentaments de barraques es fan més evidents. Al Vallès Occidental n'hi ha a diversos punts. Com que normalment s'ubiquen a la perifèria dels centres urbans, en molts casos és difícil accedir-hi. A la ciutat de Rubí, darrere del castell medieval del municipi, hi ha un assentament on s'apilonen cap a una trentena de barraques que s'aixequen entre petites parcel·les d'hort i s'amaguen rere matolls, canyes i arbres. També s'han trobat referències de nuclis d'habitatges autoconstruïts a Terrassa, al turó de Montcada, als afores de Sant Cugat del Vallès i al costat de la riera de Rubí. Amb tot, de ben segur que aquests no són els únics casos existents. A dia d'avui, el barraquisme prolifera.

Barraques de Rubí

Fotos: Brais G. Rouco

PERSISTEIX LA POBRESA HABITACIONAL I ENERGÈTICA

Des que començà la crisi econòmica, ha crescut de manera preocupant el nombre de persones i famílies que no disposen de recursos econòmics suficients per pagar la hipoteca, el lloguer i les factures de subministraments bàsics com l'aigua, la llum o el gas. A Catalunya, estem veient un repunt del barraquisme, que a les comarques del Vallès ja s'està començant a fer visible. Alhora, el el nombre de famílies que sofreix pobresa energètica ja arriba al 9,5%. A més, el darrer recompte de persones que viuen al carrer a la ciutat de Barcelona ja arriba fins a les 892, un 27% més que al 2007. Tristament, les classes popular, avui com ahir, continuem vivint en condicions de precarietat i misèria.

Foto: Montserrat Arraulida. Ara.cat

El sensellarisme a Barcelona avui: estat de la qüestió

Redacció

El darrer recompte de persones dormint al carrer a la ciutat de Barcelona va ser d'un total de 892 persones. Aquesta xifra correspon a la matinada del passat 27 de maig d'enguany. Cal destacar que hi ha molts llocs de la ciutat on pernocten persones i no es pot accedir, com ara parcs, jardins o zones verdes situades a la muntanya de Montjuïc o Collserola, per citar alguns exemples. Sants-Montjuïc, després de Ciutat Vella i l'Eixample és el districte amb major concentració de persones dormint al ras.

És important assenyalar, que en anteriors recomptes fets per les entitats agrupades a la XAPSLL (Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar) de Barcelona, el nombre de persones al carrer va augmentar en un 27% del 2007 al 2011, quan eren 870 les persones que dormien al carrer, i 1.451 les que ho feien a equipaments i centres públics i concertats de la ciutat. A aquestes xifres, caldria sumar també les 600 persones que es calcula que a la ciutat viuen en assentaments irregulars.

Actualment i segons els darrers estudis, existeix un augment progressiu dels recursos i de la demanda, així com certa diversificació i increment del pes de modalitats habitacionals amb funció preventiva per part de les entitats que intervenen en aquest àmbit i que donen resposta a una part del problema.

Tot i les dades quantitatives anteriorment exposades, cal saber més de les persones que estan al carrer. No només de quin número parlem, sinó qui són i quines són les seves necessitats. Cal posar en comú i compartir el testimoni de les persones afectades, així com dels tècnics que acompanyen processos, explicar que ningú està al carrer perquè vol i que no són les persones les que no s'adapten a les propostes, sinó els recursos socials els que no s'ajusten a les necessitat.

Barcelona està iniciant un canvi en el model d'intervenció. Els Centres de Primera Acollida (CPA), popularment coneguts com albergs, compleixen la seva funció amb una part de les persones usuàries, però són una barrera per moltes altres i el sistema d'escala de transició o procés no funciona com a escala. La realitat obliga a trencar amb la lògica de la promoció. En aquest sentit, la participació és bàsica per la implicació en el propi procés de la persona i pel manteniment o recuperació de l'autonomia.

El principal problema a abordar és l'habitatge. El model assistencial s'ha superat en part, però encara hem de passar de l'actual i dominant model reparador al model participatiu, on la persona actua com l'autèntic protagonista que és, del seu procés. Hem començat a sentir parlat del model Housing first (Primer la llar). No es tracta d'un programa aïllat en un model d'escala de transició, sinó d'un programa que pretén posar el sostre en primer lloc, per tal d'aconseguir un espai que sigui realment una llar, la seva llar, de qualitat i digna, sense temporalitat i amb un suport de temps indefinit, trencant la imatge que les persones ateses al carrer o acollides en centre tenen de sí mateixes.

Per acabar, una paradoxa. El passat 2010, la XAPSLL va presentar i impulsar una ambiciosa campanya de sensibilització sota el lema "Imagina un 2015 sense ningú dormint al carrer". Amb la crisi econòmica com a teló de fons, l'eslògan es va quedar en paraules com les dades exposades a l'inici d'aquest text van demostrar. Som al 2015 i els principals reptes com a ciutat passen per la consolidació d'un parc d'habitatge social, un sistema de garantia de rendes, la revisió de les actuals i discriminatòries polítiques migratòries, l'anàlisi de la realitat metropolitana i una major relació del sistema sanitari i de salut mental que possibiliti la coordinació i prevenció d'aquelles situacions que generen exclusió social, amb les convivim en el dia a dia a les nostres unitats hospitalàries i en els diferents barris de la nostra ciutat.

Quan pagar els rebuts és un problema...

Lucia Navarro / Neus Escofet

L'Aliança contra la Pobresa Energètica (APE) va neixer per pressionar i denunciar les administracions públiques pel seu immobilisme davant la usura de les empreses subministradores d'energia i aigua. Per poder arribar a totes les persones que pateixen talls de subministraments, al juliol de 2014 l'Aliança va posar en marxa el Grup d'Assessorament Col·lectiu a Barcelona, que es reuneix quinzenalment al local de la Federació d'Associació de Veïns de Barcelona (FAVB).

Moltes persones afectades s'apropen al grup angoixades quan reben els avisos de tall. D'altres, s'avergonyeixen per no poder fer front a les factures. D'altres, comparteixen amb el col·lectiu que pateixen assetjament telefònic per pressionar-les per a què paguin el deute.

Segons a constatat l'APIC, són moltes les persones que estan en la mateixa situació. Una situació que afecta al conjunt de les classes popular des de l'eclosió de la crisi. Des de l'API defensen que "no som nosaltres qui hem de sentir vergonya, sinó les companyies subministradores que es van enriquint a costa nostra. Estem en un punt on moltíssimes llars han vist com les rendes familiars han caigut en picat, a causa d'un treball precari o per trobar-se a l'atur, o bé perquè reben unes prestacions de misèria, que amb prou feines donen per poder menjar, com per plantejar-se pagar el rebut de la llum, l'aigua o el gas". Cal afegir que, quan parlem de pobresa energètica, també parlem de salut, sobretot ara que s'acosta l'hivern i es produeixen accidents, com incendis causats pel mal ús de la calefacció en llars on es pateix d'extrema pobresa.

Tots tenim dret a un habitatge digne. No podem parlar d'habitatge digne si no tenim accés als subministraments bàsics. No podem permetre casos com el de Youssef, del barri del Gornal de l'Hospitalet. Portava un any sense subministraments, vivint amb la parella i els 4 fills, un dels quals de 7 mesos d'edat. Gràcies a la pressió ciutadana, es va aconseguir donar d'alta els subministraments i està en procés d'aconseguir un habitatge social. O el cas de l'Esther del Vendrell, que viu en un habitatge on està empadronada des del 2013. Hi ha viscut 2 anys sense aigua. Considerem que és indignant que se li pugui negar el dret a l'aigua a una persona, quan aquesta és un bé de primera necessitat.

Aquest casos són 2 exemples dels que l'APIC coneix i atèn diàriament. I el pitjor de ben segur són aquells que no ens arriben, perquè estan fora del sistema, erquè els protagonitzen persones que no saben ni els drets que tenen, que desconeixen que al Serveis Socials els poden informar.

Són moltes, moltíssimes, les persones que viuen en habitatges i tenen greus problemes per accedir als subministraments, principalment per no tenir un contracte de lloguer, i en la majoria de casos, per no estar-hi empadronades.

Per tot això, les reivindicació de l'API són les següents: accés universal als serveis bàsics, aturada immediata dels talls indiscriminats de subministraments i que els costos d'aquests serveis bàsics siguin assumits per les pròpies companyies.

Barraques al Camí de la Cadena al barri de La Bordeta — Sergi Rugrand

RACÓ HISTÒRIC

Una oportunitat a Can Bruixa

Agus Giralt

Aquest mes estava preparant un article en que, entre d'altres coses, parlava sobre: destrucció del patrimoni, especulació, corrupció i gentrificació. Uns conceptes que per desgracia han anat molt sovint de la ma i que han sigut massa habituals en la història i en la vida quotidiana santsenca. Però amb l'article encara a mig fer una noticia em va sorprendre positivament, el Districte de Sants-Montjuïc recuperarà la masia de Can Bruixa. Vaig decidir que ja que des d'aquest espai he criticat moltes vegades les polítiques que han menystingut o han permès la destrucció del patrimoni, ara és de justícia reconèixer una decisió que permetrà en un futur mantenir referents físics per a la memòria històrica del barri.

Ara fa uns mesos, enmig dels enderrocs dels blocs afectats de Can Batlló, patíem pel possible aterrament de Can Bruixa, la darrera masia de la Bordeta, un edifici que havia desaparegut dels plànol del cadastre, on només es podia llegir "Suelo sin edificar". Les peticions dels veïns i la admirable persistència de la Plataforma de Can Batlló van servir per tal que l'anterior equip de govern aturés l'enderroc, un fet que semblava imminent.

Just en aquell moment unes quantes persones afortunades vàrem poder entrar entrar dins de Can Bruixa. Amagada dels ulls del veïnat pel complex industrial de Can Batlló s'havia conservat en força bon estat. Una masia que és una autèntica supervivent del patrimoni santsenc, una resilient que va seguir creixent i donant els seus fruits en una esquerda del sants industrial.

Un edifici abandonat on feia molts anys que la vida havia quedat congelada. Tot havia quedat tal com els darrers habitants ho havien deixat: mobiliari, llibres, factures de compra i venta de productes i fins i tot arreus per treballar la terra i per fer servir amb el bestiar. Bé, no soc precís del tot, ja que malauradament algunes persones van entrar en aquest espai abans que nosaltres buscant coure i d'altres elements metàl·lics, l'or d'aquests temps de crisis, i elements tan representatius com una cuina econòmica van ser fets malbé. Però bé, tot i tenir alguna paret foradada, com si d'arrugues es tractés, Can Bruixa encara mantenia gran part de l'esplendor que de segur va tindre en d'altres èpoques.

Segur que la recuperació trigarà en arribar ja que cal esperar la modificació del PGM, i aquests temes burocràtics sempre van per llarg, però de moment la noticia de que Can Bruixa segueix en peu ja és positiva per tots els que estimem el patrimoni. Tan de bo en un futur aquesta masia que va ser un rebost per la ciutat esdevingui un nou espai pels projectes que els veïns estan conreant a La Bordeta.

TASQUES CENTENÀRIES

Montferry: un bar on no es dóna gat per llebre

Jordi Peralta

Els efectes dels canvis econòmics i socials que ha experimentat la ciutat des de la dècada dels noranta no han passat desapercebuts per les tasques del barri. Al Cafè Bar Montferry, situat a la cantonada conformada pels carrers de l'Espanya Industrial i del Masnou, trobem un bon testimoni d'aquests estralls: la Grasolet Fontdevila, que hi treballa des dels anys vuitanta colze a colze amb el seu marit. «Nosaltres vivíem dels treballadors. Però les fàbriques i els petits tallers de la zona han desaparegut, i ara la gent i l'entorn són molt diferents», explica tot recordant temps millors. I seguidament explica com aquest model s'ha anat desvirtuant durant els darrers lustres, a mesura que proliferaven les franquícies, que els clients de la tercera edat més fidels anaven traspassant i que les exigències del món laboral impedien que moltes veïnes fessin vida al barri. «Al meu parer, això dels bars de barri s'ha acabat. Ja no estem de moda», comenta amb resignació.

No és qüestió, però, d'arronsar-se d'espatlles i claudicar. En aquest sentit, la Grasolet no dubta ni un segon a lloar tot el que representa aquest establiment i a enumerar els atributs que fan del Montferry un indret atractiu per al veïnat. «A diferència d'altres bars portats per gent jove, oferim una imatge de seriositat. I això ens dóna un prestigi», diu mentre recorda que s'aferren a l'horari dictat per la jornada laboral clàssica dels treballadors: de dos quarts de vuit del matí a nou del vespre, en contrast amb els horaris nocturns predominants. Destaca també l'empremta catalanista del bar reflectida en l'estelada, el mapa dels Països Catalans, la bufanda de l'USAP i els retalls del diari AVUI que decoren les seves parets. «Hi ha gent a qui no li fa el pes, però sí: tenim una clara orientació política», explica sense embuts recordant que han estat l'única tasca del barri que ha mantingut sempre la mateixa línia. «No enganyem ningú; som ben honestos». I, per acabar, afegeix un altre argument de pes per visitar el bar: les anxoves i la truita de patates, probablement les millors de tot Hostafrancs.

RELAT

Oriol Barras

En Randi viu al carrer. Acostuma a anar amunt i avall amb un parell de gossos de raça —no sé quina—. Li agrada posar-se a la porta d'alguns comerços del barri. Sobretot d'alimentació. S'asseu a terra i passa l'estona. Com que el tinc vist, un dia m'hi acosto i li ofereixo un cafè.

– Què vols? – em diu visiblement molest. –Fa tres dies que ningú m'ha dirigit la paraula.

– Estic fent un treball per a la universitat –menteixo.

– Doncs vinga aquest cafè amb llet! –li canvia l'expressió.

Comencem a xerrar sobre la vida al carrer. M'explica que, segons la seva opinió, el món està ple d'incomprensió i que això es deu a que ningú no té temps per entendre els altres.

– Has de valdre la pena. En els llocs on m'estic, hi ha poca gent que m'hi reconegui. Jo no els demano res, però de vegades em porten alguna cosa d'allà i d'allà –assenyala un forn i una granja–, sobretot a l'hora de tancar, un croissant o un entrepà. Estic net.

Ai, la higiene, penso. I la policia, em pregunto, tampoc l'hi reconeix en els llocs on s'està? Com si em sentís el pensament, continua el seu relat.

– Quan vivia a Granollers, els municipals anaven fent rondes i sabien on érem. No em movia massa, però sempre els molestava allà on era. Havia tingut problemes amb ells, per voltar pel centre. No volien que ens donessin res. Ni menjar! Al final em vaig cansar. Vaig fer parir els gossos –n'acarona un– i vaig vendre els cadells. Això em va pagar el tren per venir aquí i anar tirant un temps. Aquí a la poli només els molesto als voltants de l'estació. Voldria ser invisible a la nit.

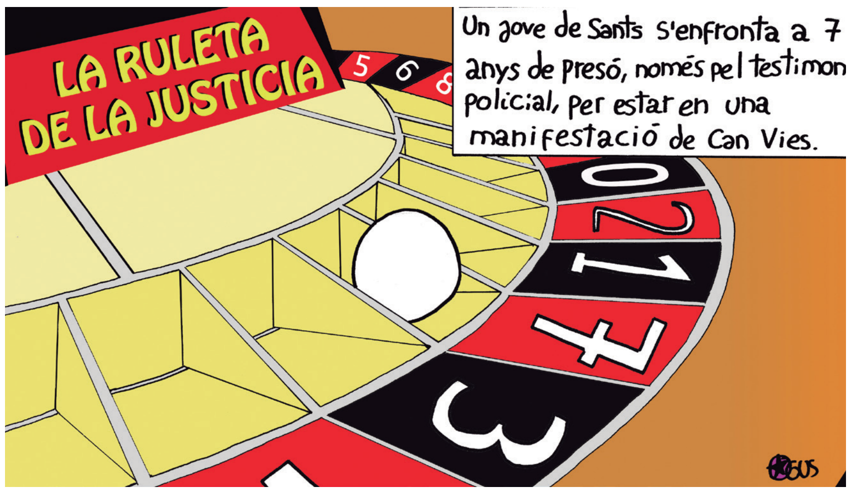
– És a l'estació on dorms? –li pregunto.

– Bastant sovint. Hi ha sortides d'aire calent, però a la poli no li mola que hi siguem perquè hi ha els hotels amb turistes amb pasta.

Continuem parlant. Em diu que viure al carrer és un estat de transició. No pretén viure al carrer per a tot la vida. Em parla de crisi i de la seva llicenciatura en Història a la universitat de Bucarest.

– La situació està fotuda, però *sortiré* del carrer –em pica l'ullet.

HUMOR

LLIBRE

Barcelona. Los vagabundos de la chatarra

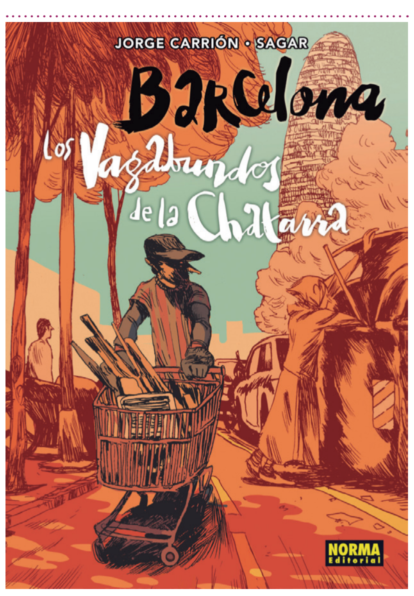
Irene Jaume Gambín

L'escriptor Jorge Carrión i el dibuixant i director d'art Sagar Forniés ens ofereixen una de les històries que per molta gent haurà passat desapercebuda en aquesta gran ciutat: la història de la ferralla, quin circuit duu a terme, qui se'n beneficia i qui en pot viure de manera precària.

Si bé Sant Martí ha estat un dels districtes més oblidats a Barcelona (segurament pel seu caràcter industrial i obrer), la realitat és que fa vint anys que acapara les majors intervencions urbanes de la ciutat: perllongació de la Diagonal, façana marítima, Diagonal Mar, el Fòrum de les Cultures... I el 22@. Precisament molt a prop d'aquest darrer espai s'hi trobava la nau del carrer Puigcerdà, okupada entre el 2012 i el 2013. Allà hi van arribar a viure unes 300 persones que després van ser desallotjades per ordre de l'Ajuntament de Barcelona, governat llavors per Xavier Trias. Precisament a aquestes persones han donat veu Carrión i Sagar, creant un relat periodístic genial i combinat amb uns dibuixos molt descriptius (molts d'ells foscos, com reclama el relat) dels espais trepitjats pels autors. Aquest coneixement del terreny fa que puguin oferir una descripció realista i sincera de les vides dels recollidors de ferralla.

Mentre algunes empreses s'enriqueixen i es beneficien de la compra i venda de ferralla, el cert és que qui la recull n'acaba veient molts pocs, de diners. Molts d'ells sense drets, al no tenir papers, amb famílies a milers de quilòmetres (la majoria d'Àfrica, però també de Romania) i sense saber quan patiran un altre desallotjament. Vida precària, però també amb un bri d'esperança: com la idea finalment cristal·litzada de crear una cooperativa de recollida de ferralla – que actualment reb el nom d'Alencoop – i que al relat surt com una idea de futur.

El còmic també inclou, com a epíleg, una entrevista amb Joe Sacco, referent de la novel·la gràfica sobre desigualtats i conflictes bèl·lics com a la franja de Gaza o els EUA més precaris dels darrers anys.

DOCUMENTAL

A tu què et sembla?

Gemma Parera

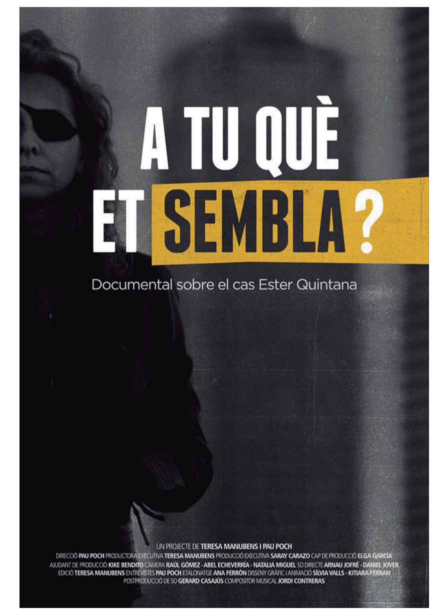
"A tu què et sembla?" és una història de perseverància i de lluita; la història d'Ester Quintana, —que va perdre l'ull a causa d'un impacte de pilota de goma disparada pels Mossos d'Esquadra durant la manifestació de la vaga general del 14 de novembre de 2012—, i d'un gran nombre de persones i col·lectius que han estat durant tres anys al seu costat. Un recorregut que va des de la commoció inicial, a la ràbia, l'organització, la solidaritat, la lluita i la victòria.

Aquesta és la història, doncs, d'una llarga lluita als jutjats, al carrer, a les xarxes socials i als mitjans de comunicació per demostrar la veritat davant la continua negació dels Mossos d'Esquadra i del departament d'Interior de que la terrible ferida —"una ferida de guerra", segons la doctora que la va atendre— fos produïda per una bala de goma, fet que ara ja han reconegut davant de l'allau d'evidències i de la lluita perquè l'agressió no caigui en la impunitat i en l'oblit.

En el documental trobem el recorregut de la campanya "Ojo con tu ojo" i de Stop Bales de Goma i fa, també, un emotiu record a la lluita de la família de Iñigo Cabacas que va morir al País Basc a causa d'una pilota de goma disparada per la Ertzaintza.

En paral·lel a aquesta història de lluites, trobem la història de les victòries: la prohibició de les bales de goma pel Parlament, el novembre de 2013; la dimissió de l'aleshores director general dels Mossos d'Esquadra, Manel Prat, el maig de 2014; el recent reconeixement oficial de que va ser una pilota de goma el que va fer perdre l'ull a l'Ester Quintana i l'acord d'una indemnització, en un procés de responsabilitats penals que encara està obert.

El documental, —realitzat per ex-alumnes de l'Escola de Mitjans Audiovisuals de Barcelona (EMAV), amb aportacions solidàries i voluntàries—, es va estrenar als Cinemes Girona de Barcelona el 3 de setembre i ha començat un recorregut per diferents locals i centres socials. Estigueu atents perquè, a més d'un acurat i ben documentat testimoni d'un cas més de brutalitat policial, aquest documental és una viva mostra de força i de dignitat que no ens podem perdre.

*Guió i direcció: Pau Poch
Producció i edició: Teresa Manubens. Amb el treball i les aportacions d'un gran nombre de persones solidàries.*

TEATRE

"CAIXES" de Marc Artigau

Lancelot

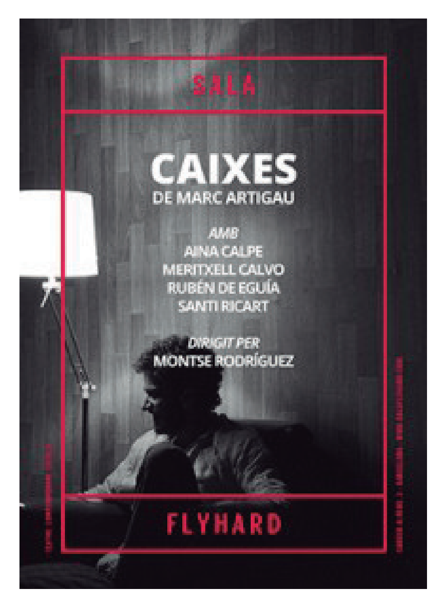
La Sala Flyhard inaugura aquesta nova temporada amb aquesta obra de Mar Artigau, jove dramaturg català amb una obra centrada en la poesia i dramatúrgia.

Pau i Maria han d'abandonar el pis en què viuen perquè la propietària els fa mobbing immobiliari. En el nou pis es troben amb una altra parella Paula i Mario. A partir d'aquesta premissa es produeix una simbiosi entre els quatre personatges que ens porta a una interessant trama en la què l'espectador es troba immers des que es produeix aquesta trobada que al mateix temps que diverteix també inquieta.

Una bona escenografia amb unes caixes que el principal personatge va movent per crear els escenaris dels seus records ajuda a mantenir el clima de l'obra.

Ruben de Eguia a qui recordem per la seva excel·lent interpretació a "El principi d'Arquímedes" aconsegueix donar vida i fer creïble el seu personatge. Al seu costat, Meritxell Calvo, Santi Ricard i Aina Calpe completen un sòlid repartiment.

De moment "Caixes" ha iniciat ja la seva segona prorroga. Com és habitual el públic respon a les propostes de la Flyhard.

25N contra la violència masclista

Ana Burgos

Només aquest estiu han estat assassinades 37 dones i 8 nenes i nens per part de les seves parelles o exparelles homes, pares o parelles de les mares. Durant tot l'any s'han perpetrat 70 feminicidis. Des de 1995, hi ha hagut 1.378 assassinats de dones reconeguts per les lleis espanyola i catalana com a crims emmarcables en això que anomenen "violència de gènere", la violència que pateixen les dones només pel fet de ser-ho, duta a terme per les parelles o ex-parelles. Però pel fet de ser dones (i altres subjectivitats que no encaixen en aquesta categoria, ni en el binarisme home-dona) rebem violència per més bandes, per totes bandes i per part d'una gran quantitat d'homes i estructures: al carrer, a l'escola, a la feina, als mitjans de comunicació, a la política institucional, als moviments socials, etc.

És per això que cada any cobra més força la i la commemoració de la lluita feminista al voltant del 25N, Dia Internacional contra les violències masclistes, fins a arribar a tot un mes ple de convocatòries: a un novembre feminista.

Per no perdre'ns, fem un recull de les cites més destacades, tant a l'estat Espanyol com a Catalunya i Barcelona:

Marxa Estatal Contra les Violències Masclistes
Tindrà lloc el proper 7 de novembre a les 12h a Madrid. La manifestació, organitzada per diverses organitzacions feministes de l'Estat espanyol, arrencarà des Ministeri de Sanitat. Enguany es fa aquesta primera marxa per ocupar els carrer de la capital de l'estat i exigir a l'Estat espanyol una política contundent i clara en educació, prevenció i atenció a totes les violències masclistes, segons relata la web que convoca a les barcelonines (https://novembrefeminista.wordpress.com/), on es pot consultar la informació per anar cap a Madrid a més d'altres materials.

També es pot consultar el compte de Twitter @Marcha7Nmadrid, l'etiqueta temàtica #7MYoVoy i la web http://marcha7nmadrid.org/ de la convocatòria estatal, en la qual figuren totes les adhesions de centenars d'organitzacions i col·lectivitats feministes locals i internacionals, altres informacions pràctiques per a la mobilització, així com el manifest, el qual contempla un seguit de exigències a organismes governamentals responsables de prevenir i actuar davant el terrorisme masclista.

Dins d'aquesta mobilització massiva amb un treball de difusió important i un suport generalitzat per grups de dones i feministes de tota mena, destaquem el bloc de feminismes autònoms no mixte de dones, lesbianes i trans que convoca sota el títol "Front a les violències masclistes, autodefensa transfeminista". Aquest bloc es diferencia d'altres propostes institucionals posant l'èmfasi en el treball col·lectiu i de base, des dels moviments socials i la autogestió i l'autodefensa com a principis fonamentals d'organització contra les violències masclistes. La proposta per a la manifestació és vestir de negre i portar algun element de color groc. Així mateix, com figura a l'esdeveniment de Facebook, criden a no oblidar-se la caputxa, el passamuntanyes ni el mocador.

Per acabar, el 5 de novembre a les 12h a Ca La Dona (Carrer Ripoll, 25 de Barcelona) es celebrarà una roda de premsa per presentar les propostes i convocatòries de mobilització des de Barcelona.

Les convocatòries autònomes
En el moment del tancament de La Burxa encara hi ha moltes convocatòries no publicades, així que si vols buscar més informació pròximament sobre els esdeveniments al teu barri, especialment dels moviments socials, et recomanem buscar a espais/projectes com ara La Trama Feminista i La Fondona de Sants; l'Assemblea de Dones Feministes de Gràcia; Degenerades i La Clandestina (Eixample); L'Electrodomèstica i l'Ateneu La Base (Poble Sec), així com a Feministes Indignades, Vaga de totes i Ca la Dona.

MÉS CONVOCATÒRIES FEMINISTES:

I Jornades d'Investigadorxs Feministes de la U.C.M.: Redefinit l'acadèmia
On: Madrid, Facultat de Ciències de la Informació, Univ. Complutense de Madrid
Quan: 12 i 13N
Organitza: Colectivo de Investigadorxs Feministas de la UCM
noviembre-feminista.com

Concurs per l'eradicació de la violència masclista
On: Barcelona, Vestíbul de Rambla Santa Mònica, 10
Quan: 2N: fi termini; 3-20N: exposició d'obres
Organitza: Plataforma Unitària contra les violències de gènere
www.violenciadegenere.org

Exposició Mostra d'Art de Dones "Contramemòria: oblidem l'oblit!"
On: Ca la Dona (Ripoll, 25)
Quan: fins al 12N, de 16h a 20h
Organitza: FemArt, Mostra d'Art de Dones
femartmostra.blogspot.com.es

Documental "Comença en tu" (de Marta Vergonyós Cabratosa) + debat sobre violència
Quan: 3N, 20.30h
On: Cinemes Girona (C/ Girona, 175)
Organitza: La Bonne, Tamaia viure sense violència i Mostra Internacional de Films de Dones
www.mostrafilmsdones.cat

XI Fòrum contra les violències de gènere
On: Barcelona, Espai Francesca Bonnemaison
Quan: 12, 13 i 14N
Organitza: Plataforma Unitària contra les violències de gènere
www.violenciadegenere.org

14è Seminari Ciutats i persones: Gènere i diversitat funcional, una violència invisible
On: Barcelona, Sala d'actes del Centre Cívic La Sedeta, C/ Sicília 321
Quan: 13N, 9h a 14h
Organitza: Institut de Ciències Polítiques i Socials. Grup de Recerca Ciutats i Persones
www.icps.cat

Cinema sobre violència de gènere per a joves: La Mostra convoca les escoles
Quan: 14 i 25N, 10.30h
On: Diferents escoles
Organitza: Mostra Internacional de Films de Dones
www.mostrafilmsdones.cat

Manifestació contra les violències masclistes
On: Barcelona, de Canaletes a plaça Sant Jaume
Quan: 25N, 19h
Organitza: Xarxa de Dones feministes contra la violència
www.caladona.org

XI Jornades sobre interrelació i violència de gènere i VIH: Impressionades
On: Equipaments del Dept. de Benestar Social i Família, C/ Calàbria 147
Quan: 14D, 9h a 18h
Organitza: Creación Positiva
creacionpositiva.org

AGENDA

Novembre 2015

Dimarts 10 a les 18.30 h
Taller d'introducció a la serigrafia.
Sala 6
Cal inscripció prèvia a tallers.artscb@gmail.com
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dijous 12 a les 18 h
Taller de customització de roba
Sala 5
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Divendres 13 a les 19 h
Documental i xerrada: "A tu què et sembla? Sobre el cas de l'Ester Quintana . A l'auditori
19 h Presentació llibre . "Isanta deu anys després" a la biblioteca
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dijous 12 a les 21.30h.
Lola i Dolo (cançó i humor)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 13 de novembre a les 23.30h.
Afrokoitton amb Dr. Batonga (música africana)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 14 a les 12h.
3 anys de Koitton!! (vermut musical, dinar popular i concerts)
Carrer Rossend Arús

Dissabte 14 a les 17 h
Presentació del projecte d' intercanvi estudiantil autogestionat "Interlandaje" Planta 1ª
12 h Presentació llibre "Pánico Bidireccional", de Marga Parra Jiménez
A la biblioteca
12 h Jornades de cultura brasilera. IV Aniversari Batalá Barcelona. A l'auditori
Can Batlló (C/ Constitució 19

Dimarts 17 a les 18.30 h
Taller d'introducció a la serigrafia.
Cal inscripció prèvia a tallers.artscb@gmail.com
Can Batlló (C/ Constitució 19

Divendres 20 a les 23.30h
El Sonido de Veldá amb Dj Malti I Negra Puloy (salsa brava, cumbia i boogaloo)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Disssabte 21 a les 11 h
Club de lectura: Les veus del Panamo . A la biblioteca
21 h Cía la Volatil presenta: Una vez más Bloc 9
Can Batlló (C/ Constitució 19

Dissabte 21 a les 19h.
Festa Bolson (presentación del videoclip, audició del disc "Camí enlloc)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 21 a les 23h.
Festa Bolson : Bolson Djs (hardcore, punk, indie)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 22 a les 12.30h
VERMUT MUSICAL amb l'Orquestra del Barri (corda ecléctica) Guixeta inversa
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 27 a les 19 h
Presentació del llibre de fotos d'en Vicenç Artolà i l'Ibai Espai de Trobada
10-16 h Tallers sobre Economia Solidaria
Centre Autogestionari de Solidaritat entre l'Àrea Llatina
Bloc 11
Can Batlló (C/ Constitució 19

Dissabte 28 a les 19.30 h
Espectacle d'acrobàcia amb la companyia Tandem Flop (Itàlia)
Al bloc 9.
10 h Xerrada: Interrelaciona animals, els altres i els humans
A l'auditori.
Can Batlló (C/ Constitució 19

AGENDA MENSUAL FIXA

ASSAIG CORAL CORCÓ D'ALPS
Dijous a les 21h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

TALLER D'AUTO-DEFENSA
Dilluns a les 20h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

REUNIÓ COL·LECTIU ETCÈTERA
Dimecres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Dimecres i dijous de 17 a 20h
Divendres de 11 a 13h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

FUSTERIA COL·LECTIVA
Taller obert : dilluns 10h-13h + 16h-19h
Taller comunitari : dimarts 10h-13h + 16h-19h.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres 10h-13h i dissabtes 10h-14h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

ROCÒDROM
Tancat per obres de remodelació i millores.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

ESPAI D'ENTRENAMENT
Tancat per obres de remodelació i millores.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

HORTS I JARDINS COMUNITARIS
Dimarts i divendres 10h-13h, i dijous 17h fins el capvespre.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

LA NAU ESPAI FAMILIAR
Tancat per obres de remodelació i millores.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

TROBADA SETMANAL MALABARISTES INEXTREMIS
Dimecres 18h-20h45
Can Batlló (C/ Constitució 19)

LA CISTELLA VERDA
Cada dijous 18h-21h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

ESPAI ARTS
Taller de dibuix i pintura
Dimecres 10h-11:30H
Can Batlló (C/ Constitució 19)

David Vázquez

Educador social del barri, treballa en un centre d'acollida i és membre de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar (XAPSLL)

Participa a la Xarxa d'atenció a persones sense llar de Barcelona (XAPSLL) que es va fundar ara farà uns 10 anys i que agrupa 32 entitats de tota mena que treballen atenent a persones sense sostre. Ens explica que a Barcelona, a diferència d'altres pobles o ciutats més petites, hi ha persones vivint al carrer perquè hi habita l'anonimat.

Mercè Esteban, Sants

Com definiries el terme de sensellarisme?
El terme sensellarisme s'utilitza des del 1996 i és el més semblant al homeless; no hi havia una traducció pertinent i sovint la desinformació porta a utilitzar termes com l'indigent, el vagabund, el pobre... Calia trobar un terme que entengués que les persones sense llar, abans que res, són persones; persones amb sentiments que tenen o han tingut il·lusions i projectes de vida, que tenen reptes i pors; que saben què volen i què no volen; persones amb drets, que no tenen cobert el dret bàsic de l'habitatge.

Una persona que està al carrer, no ho està perquè vol; qualsevol de nosaltres, quan som petits i ens pregunten què volem ser de grans, ningú diu que vol ser un sense sostre; per això cal trencar molt el mite de que «estan al carrer perquè volen.

Quines poden ser les causes que portin una vida al carrer?
És un tema progressiu i multifactorial; és una persona que ha perdut les quatre potes que ens mantenen vius: la salut, la feina, la família i la xarxa social i comunitària. Quan una persona acaba al carrer és perquè ho ha perdut tot i recompondre-ho és un procés lent. Hi ha persones que afirmen que una persona que porta vint anys al carrer pot trigar vint anys en aconseguir trobar una vida digna; el que porta dos mesos, en dos mesos pot recompondre el seu hàbitat normal i digne que tenia abans de la situació de crisi.

Com es contextualitza a Barcelona i al barri?
Barcelona, com una gran ciutat amb un bon clima i destí d'arribada de moltes persones, té un alt nombre de persones sense llar. Segons el darrer recompte fet aquest mateix any 2015 té 892 persones dormint al carrer —cal tenir en compte que en aquests recomptes no s'accedeix a la muntanya de Montjuïc o al parc de Collserola, on també hi ha persones vivint al carrer—; aquest fenomen s'ha incrementat arrel de la situació de crisi que encara avui estem patint i aquest fet es veu si tenim en compte els anteriors recomptes: del 2007 al 2011, en ple boom de la crisi, les persones en situació de carrer van augmentar el 27%.

A Barcelona el Districte que ocupa el primer lloc de més persones vivint al carrer és Ciutat Vella; però no a molta distància hi ha tres districtes que sempre estan empatats: Sant Martí, l'Eixample i Sants Montjuïc. Sants és, normalment, el segon o el tercer districte on més persones dormen al carrer.

> "Les persones que viuen al carrer són persones que no tenen cobert el dret a l'habitatge"

Quines causes se li associa que Sants estigui en aquesta posició?
Té una explicació molt clara. Els districtes que estan a prop del mar tenen més persones vivint al carrer, a Sants per la zona del port i la Zona Franca, que és un "no-lloc", un espai de transitorietat que no té suficient importància per ser considerats llocs.

També tenim l'afegit de l'estació de Sants; és un fet habitual a les grans ciutats que hi hagi gent dormint a les estacions que és on les persones van a buscar oportunitats, però on no tothom en troba, una realitat de la ciutat des dels anys 60 i 70. També tenim moltes zones verdes com el parc de Montjuïc o l'Espanya Industrial.

El David Vázquez durant l'entrevista — Víctor Obregón

"Ningú no ha estat vacunat per no caure al carrer"

Davant d'aquesta situació, quines línies d'actuació es plantegen?
Hi ha altres ciutats que han pogut eradicar les persones que dormen al carrer fent polítiques integrals de dret a l'habitatge. Avui en dia, des de la Xarxa d'Atenció a les persones sense llar ens estem emmirallant amb aquestes ciutats del Nord d'Europa que, a nivell de polítiques socials, estan més avançades.

Ara mateix s'està treballant colze a colze, entre totes les entitats que formen part de la XAPSLL, per consensuar polítiques del dret a l'habitatge i d'eradicació de la pobresa estudiant i aplicant el Housing first, un model que prioritza la llar.

En què consisteix?
El que pretén és no obrir més albergs i optimitzar i obrir pisos buits de la ciutat ja que la solució passa per donar llar a les persones, més enllà d'un sostre. A Barcelona hi ha 80.000 pisos buits i s'està treballant amb aquesta línia. L'Ajuntament de Barcelona ho està aplicant perquè ha vist que a altres ciutats, com per exemple Lisboa, està funcionant. La idea és treballar primer l'habitatge i després tot el que calgui.

El Housing first demostra un 80% d'èxit en el sentit que el 80% d'aquestes persones, al cap d'un any, conserven l'habitatge i no han tornat al carrer. Hi ha un cas molt clar al barri: una dona que vivia al cargol de l'Espanya Industrial durant molts anys ara ja no hi és perquè ha entrat a un pis.

Són pisos individuals de molt baixa exigència, propietats de l'Ajuntament, de particulars o de donacions de la comunitat. Una persona que té un pis de propietat i no té hereus, en comptes de donar-lo a l'Estat, ho dóna a una entitat que sap que treballa amb aquest tema; i totes les entitats treballen en xarxa per donar a conèixer aquesta opció; és una manera de fer ciutat. Quan una persona que ha viscut al carrer hi entra a viure se li explica que és casa seva, que no serà un pis temporal ni un premi per haver fet un bon procés, sinó que és casa seva i a partir d'aquí treballem amb un equip d'educadors fins on vol arribar la persona. Hi ha uns mínims de convivència perquè estem parlant de pisos de la ciutat integrats a qualsevol escala de veïns. I és que s'ha de passar del model assistencialista al model participatiu, en què la persona sigui protagonista de la seva pròpia vida.

> "Sants és el segon o tercer districte on més persones dormen al carrer"

Creus que hi ha un coneixement d'aquesta forma de viure el carrer per part de les persones que el viuen d'una altra manera?
És cert que en l'època de crisi ha augmentat la solidaritat i les entitats de la xarxa notem que hi ha més donacions i implicació per part de la societat en general. Tot passa per entendre que formem part de la comunitat i som part activa de la societat; cal fer xarxa perquè el sistema som tots. Cal organitzar-nos col·lectivament i, a través del boca a boca, donar el temps i els recursos que no es necessiten per compartir-los, fent ciutat i visibilitzar les persones que viuen al carrer perquè no són mobiliari urbà, sinó persones. I és que aquest fenomen sovint encara està invisibilitzat i de vegades s'oblida que les persones també tenen dret a no anar a un alberg i s'obvia que el que sí que tenen és dret a tenir un habitatge.

Ningú no ha estat vacunat per no caure al carrer, tot som vulnerables; com va dir-li un cop una persona que vivia al carrer a un treballador «és més probable que acabis al carrer que que tinguis un iot» Això ens ho hauríem de preguntar tots. Jo estic convençut que mai no tindré un iot, però no tinc clar que no acabi mai al carrer.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Oriol Barras, Àngel Bravo, Laia Castells, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Olalla Miret, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla